

Arrest

nr. 333 978 van 8 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, wettelijk vertegenwoordigd door haar toenmalige voogd X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. DEKERF *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Eerste verzoekster en tweede verzoekster, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 1 juni 2023 België binnen met hun paspoort en verzoeken op 7 juni 2023 om internationale bescherming. Derde verzoekster, die ook verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 juni 2023 België als niet-begeleide minderjarige binnen met haar paspoort en verzoekt op 22 augustus 2024 om internationale bescherming. Op 20 februari 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 24 februari 2025 aan respectievelijk eerste en tweede verzoekster en aan derde verzoeksters toenmalige voogd aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoekster, *i.e.* de tante van tweede en derde verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en gedurende veertien jaar, tot 2019, samen met uw twee zonen en echtgenoot in de stad Bolivar te hebben gewoond in het gelijknamige departement. U heeft ook een dochter, die in de gemeente Orinoco gelegen in de deelstaat Anzoategui woont.

Uw zus E(...) woonde met haar twee dochters, uw nichtjes (E(...) N(...), M(...) C(...), CGVS (...), O.V. (...) en L(...) C(...), M(...) C(...), CGVS (...), O.V. (...)) en jullie ouders in Orinoco. Uw zus werkte voor het gemeentehuis van Orinoco. Ze zat in een langdurige maar toxische relatie met een man genaamd W(...). Ze maakten immers geregeld ruzie.

Op 17 februari 2017 verliet uw zus E(...) het huis en kwam ze niet meer terug. W(...) belde u op om u te vragen of u enige informatie had over uw zus. U overlegde met uw tante en besliste om samen naar het huis van uw zus te gaan. Uw moeder ging naar de politie om melding te doen van haar verdwijning. Op 19 februari 2017 werd het lijk van uw zus, die duidelijk gefolterd was geweest, teruggevonden in de wijk Malvinas.

W(...) werd hierop onmiddellijk aangehouden en gedurende enkele dagen vastgehouden. Gezien er echter niet voldoende bewijs was tegen W(...), werd hij opnieuw vrijgelaten. Hij diende zich gedurende een bepaalde periode op vaste tijdstippen aan te melden bij de rechtbank, maar kreeg hierna zijn volledige vrijheid terug. Hierop verliet W(...) Orinoco en ging hij elders naartoe. Tegelijkertijd deed het gerucht de ronde dat er drie personen, genaamd N(...), A(...) L(...) R(...) en de zus van N(...) met alias ‘La Muñeca’ betrokken waren bij de moord op uw zus. Na de moord op uw zus verlieten zij Orinoco en gingen zij naar het mijnengebied. De zus van N(...) zou het land hebben verlaten en naar Peru zijn gegaan. Ondanks de geruchten was er echter geen formele aanklacht tegen deze personen, noch waren er enige bewijzen.

In april 2017 kreeg u een oproep van de CICPC om, net zoals uw overige familieleden en de dichte kennissenkring van uw zus, getuigenverklaringen af te leggen. Er werd een procedure opgestart voor het Parket.

Ongeveer een jaar na het overlijden van uw zus, overleed uw vader omwille van medische problemen. Omstreeks 2019 overleed uw echtgenoot in een verkeersongeval. U verhuisde hierop naar Orinoco om er samen met uw moeder en uw twee nichtjes te wonen. Na het overlijden van uw man begon u eveneens te werken voor het gemeentehuis van Orinoco.

Gezien er tegen het jaar 2021 nog steeds geen schot in de zaak van uw zus zat, beslisten jullie om in maart 2021 een manifestatie te organiseren in Orinoco om rechtvaardigheid voor uw zus te eisen en op die manier justitie onder druk te zetten de zaak verder te behandelen. De opkomst voor de manifestatie was echter teleurstellend klein.

In december 2021 werd u opgebeld door de politie, gezien er een moord was gepleegd in een boerderij aan de rand van Orinoco en A(...) L(...) R(...) aangehouden was geweest als verdachte. De politie wilde zien hoe A(...) zou reageren indien hij u zou zien. Toen u A(...) L(...) R(...) onder ogen kwam in het politiekantoor, begon hij zich agressief te gedragen tegen jullie en vroeg hij waarom jullie daar waren. Hij zei dat de dader voor de moord op uw zus al lang was opgepakt en in de gevangenis zat.

Begin 2022 ging u naar het Parket om zich te informeren naar het verloop van de zaak van uw zus. De procureur zei dat de zaak was gesloten omwille van het gebrek aan enige bewijzen. Toen u zei dat dat niet zomaar kon, antwoordde de procureur dat ze zou zien wat ze kon doen voor u.

In februari 2022 kreeg u een oproep van een onbekende man die u zei dat u zich niet diende te moeien in zaken die u niet aangingen, gezien u anders vermoord zou worden. U ging naar de politie om er klacht in te dienen, maar denkt dat ze u niet serieus namen. Twee weken later werd u opnieuw opgebeld. De man aan de lijn zei u dat hij wist wie uw nichtjes waren en waar ze studeerden, waarop hij zei dat ze hetzelfde lot als hun moeder zouden kunnen ondergaan. U nam contact op met uw tante die in België woont, die u adviseerde om Orinoco te verlaten en zei dat jullie later samen naar mogelijkheden zouden zoeken opdat u en uw nichtjes het land konden verlaten. U nam hierop contact op met uw schoonmoeder, die een huis had in El Alto La Represa, gelegen in de deelstaat Miranda, om te vragen of jullie daar mochten gaan wonen. Uw schoonmoeder ging ermee akkoord en in september 2022 verhuisden jullie naar daar.

Op een dag kreeg uw nichtje L(...) een oproep op haar telefoon. De persoon aan de lijn zei haar dat hij jullie kon verkrachten en dat jullie hetzelfde kon overkomen als wat haar moeder overkomen was. In overleg met uw tante die in België woont, besliste u dat jullie Venezuela dienden te verlaten.

Jullie verlieten Venezuela rond 11 mei 2023. U en uw nichtje L(...) dienden jullie verzoek om internationale bescherming in op 7 juni 2023. Jullie vrezen voor jullie leven jegens de mensen die uw zus vermoordden. Daarnaast vreest u dat jullie bij terugkeer gevangengenomen zullen worden gezien jullie Venezuela verlieten en aldus als landverraders worden beschouwd. Op 22 augustus 2024 diende E(...) een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoeken om internationale bescherming leggen u en uw nichtjes de volgende documenten neer: Jullie paspoorten; de overlijdensakte van uw zus; een Facebook post aangaande het overlijden van uw zus; een krantenartikel betreffende de moord op uw zus; uw Belgisch werkcontract; een psychologisch attest van E(...) en L(...); een medisch document van E(...) documenten aangaande medische verzoeken voor E(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, en van alle elementen in uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/ of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u de aanleiding vormden om Venezuela te verlaten zijn immers ongeloofwaardig.

Vooreerst wilt het CGVS opmerken dat het de geloofwaardigheid van de moord op uw zus in se niet in twijfel trekt. Op basis van haar moord in se komt u echter niet in aanmerking voor internationale bescherming. Tot op heden is het ten eerste namelijk onduidelijk wie de moord heeft gepleegd en om welke reden (CGVS, p. 13 en p. 15). Zoals ten tweede infra weergegeven acht het CGVS de problemen die u zou hebben gekend naar aanleiding van het overlijden van uw zus ongeloofwaardig. Enkel en alleen op basis van het gegeven dat uw zus omwille van privéproblemen zou zijn vermoord, toont u zelf geen concrete persoonlijke vrees aan.

Wat betreft de jarenlange procedurevoering in het kader van de moord op uw zus staat echter vast dat u er geen enkel document van kunt neerleggen; noch wat betreft de klachten bij de politie, noch wat betreft de zaak bij het Parket. U heeft die documenten nooit opgevraagd, zegt u. Gevraagd waarom u die documenten nooit opvroeg, gezien dat proces belangrijk was voor u, zegt u dat u aanvankelijk niet wist dat dat nodig was en dat u daarna nooit aan uw moeder heeft gezegd om haar klacht bij de politie te gaan opvragen. Gevraagd waarom u zelf nooit documenten van het Parket opvroeg, zegt u kortweg dat u dat niet heeft gedaan toen u in Venezuela was. Pas toen u in België was heeft u dat via uw metekind proberen opvragen maar het bleek enkel mogelijk te zijn via omkoping, wat een te hoge kost was (CGVS, p. 18). Nogmaals gevraagd waarom u de documenten zelf nooit opvroeg toen u nog in Venezuela was, zegt u dat u dat uit onwetendheid niet deed, gezien u niet wist dat u die documenten nu zou nodig hebben (CGVS, p. 19). Het blijft vreemd dat u het uiterst belangrijk zou hebben gevonden de voortgang van de procedure te waarborgen en dat u hier actief mee bezig zou zijn geweest, maar dat u zelf geen enkel bewijs van de procedure in handen had.

Wat betreft uw latere pogingen om de documenten via een derde te verkrijgen, dient te worden opgemerkt dat u ook wat dat betreft niet overtuigt. U verklaart dat uw metekind het dossier van de procureur, inclusief alle getuigenverklaringen, in uw naam ging opvragen, maar dat het haar werd geweigerd gezien het om persoonlijke documenten gaat. Gevraagd of uw broer, die op dat vlak even gerechtigd is als u om de documenten te verkrijgen, die documenten niet kon gaan opvragen, zegt u dat hij ziek is (CGVS, p. 3). Gevraagd welke ziekte hij heeft, zegt u dat hij een hoge bloeddruk en paniekaanvallen heeft waardoor hij zich niet kan verplaatsen (CGVS, p. 3 en p. 4). Gezien u vervolgens bovendien zegt dat uw broer als leerkracht werkt in een school en hieruit aldus blijkt dat hij zich wel degelijk kan verplaatsen, vervalt uw argument voor

zijn ziekte als reden dat hij de documenten niet opvroeg volledig (CGVS, p. 7). Dat u geen enkel document kunt neerleggen over het proces van uw zus, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw actieve betrokkenheid in het proces en aldus ook aan de geloofwaardigheid van de problemen die u heeft gekend en die hier rechtstreeks uit voortvloeien.

Verder dient te worden opgemerkt dat het krantenartikel dat u neerlegt, en dat als enige document de moord op uw zus zou moeten ondersteunen, onleesbaar is. Ondanks dat u hier tijdens uw gehoor op werd gewezen en u bevestigde thuis een leesbare versie te hebben liggen die u zou doorsturen, mocht het CGVS niets meer van u ontvangen (CGVS, p. 23). Dit kan bezwaarlijk worden gezien als een ernstige poging om uw verklaringen -die niet gedocumenteerd alweer slechts blote beweringen blijven- te staven. Uw houding hier doet dan ook afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming.

Verder kunt u ook geen schriftelijk bewijs neerleggen van de klacht die u zou zijn gaan indienen nadat u telefonisch zou zijn bedreigd geweest. Wanneer u wordt gevraagd of u uw klacht bij de politie kunt neerleggen zegt u van niet gezien de politie uw klacht niet behandelde (CGVS, p. 26). Dit is in strijd met wat u eerder verklaarde, namelijk dat uw klacht werd genoteerd maar dat u denkt dat de politie die niet ernstig nam (CGVS, p. 12). Deze tegenstrijdigheid en het feit dat u geen enkel bewijsstuk heeft van dat u bij de politie bent geweest, doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreiging die u zou hebben ontvangen.

Verder dient hier te worden opgemerkt dat u, nadat u een tweede bedreiging kreeg via de telefoon, niet meer naar de politie stapte om aangifte te doen. U zegt dat u niet ging gezien er toch geen rekening met u werd gehouden en gezien er niet de nodige ernst aan werd besteed (CGVS, p. 26). Dat dat u ervan zou weerhouden om uw kans te wagen bij de politie en hen in te lichten is maar zeer weinig overtuigend. Dit is des te meer zo gezien de politie u eerder nog zelf zou hebben gecontacteerd om A(...) L(...) R(...) te identificeren en zij dus wel rekening zouden hebben gehouden met de gebeurtenissen betreffende jullie situatie (CGVS, p. 12). Dat u gewoonweg niet naar de politie ging om klacht in te dienen, terwijl u hier ogenschijnlijk niets mee te verliezen had, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen.

Verder is het uiterst onduidelijk waarom u in februari 2022 reeds zou hebben beslist Orinoco te zullen verlaten wegens een gevaar voor jullie leven, maar u dit pas in september 2022 deed (CGVS, p. 9, p. 12 en p. 13). U wordt dan ook gevraagd naar de reden van uw laattijdige vertrek naar El Alto La Represa. U antwoordt dat uw nichtjes hun vertrek uit hun school moesten voorbereiden, dat u met uw schoonmoeder diende te spreken en dat jullie bovendien het geld nodig hadden om alle drie van de ene naar de andere staat te gaan (CGVS, p. 14). Uw argumenten overtuigen echter niet. Waarom het meer dan een half jaar zou duren opdat uw nichtjes hun school zouden kunnen verlaten en u met uw schoonmoeder zou spreken, die geen enkel bezwaar had tegen jullie verhuis naar haar huis, is volstrekt onduidelijk (CGVS, p. 12). Indien u werkelijk voor jullie leven vreesde is het niet meer dan redelijk te stellen dat deze zaken op aanzienlijk kortere termijn zouden kunnen worden geregeld. Waar u aanhaalt dat u geld diende te verzamelen opdat jullie alle drie met het openbaar vervoer naar een andere staat zouden kunnen gaan, overtuigt u evenmin (CGVS, p. 14 en p. 15). Uw tante die in België woont hielp jullie immers op financieel vlak en was de drijvende kracht achter jullie vertrek uit Orinoco (CGVS, p. 10 en p. 12). Waarom zij, indien u zelf al het geld niet zou hebben gehad voor een ticket voor het openbaar vervoer, dit ticket niet voor jullie zou hebben kunnen kopen is niet duidelijk (CGVS, p. 10 en p. 15). Bovendien verklaart u dat u in El Alto La Represa niet werkte en eveneens onderhouden werd door uw tante (CGVS, p. 10). Ook bekostigde zij jullie reis van Venezuela naar België volledig (CGVS, p. 15). Dat u aldus nog meer dan een half jaar in Orinoco diende te blijven om er te werken om geld te hebben weegt ook in dit opzicht absoluut niet op tegen de vermeende vrees voor jullie leven die u beweert te hebben gekend. Jullie laattijdige vertrek naar El Alto La Represa doet afbreuk aan de gegrondheid van jullie vrees en aldus ook aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen.

Bovendien staat jullie laattijdige vertrek uit Orinoco in scherp contrast met uw keuze om het land te verlaten, die u reeds in februari 2022 zou hebben gemaakt (CGSV, p. 13 en p. 14). Deze inconsistentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die jullie zouden hebben gekend.

Verder is het uiterst vreemd dat u wegens een vrees voor uw leven in februari 2022 zou hebben beslist Orinoco te zullen verlaten, maar de maanden daaropvolgend zo goed als geen voorzorgsmaatregelen nam. U verklaart in dat verband enkel dat u afstand nam van uw telefoon, met niemand sprak en enkel nog van huis naar het werk ging en andersom. Wanneer u wordt gevraagd of u behalve die zaken nog andere voorzorgsmaatregelen nam, blijkt dat niet het geval te zijn (CGVS, p. 14). Logischerwijs zouden deze maatregelen niet voldoende zijn om jullie te beschermen tegen criminelen die u en uw nichtjes, volgens uw verklaringen, duidelijk in het oog hielden. Bovendien verklaart u zelf te hebben gevreesd dat uw nichtjes

ontvoerd zouden kunnen worden, waarvoor uw voorzorgsmaatregelen hen ook niet zouden hebben behoeft (CGVS, p. 15). Dat u slechts bovenstaande maatregelen nam doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen.

Verder leggen u en uw nichtje L(...) tegenstrijdige verklaringen af over wanneer zij zou zijn gestopt met naar de universiteit te gaan omwille van de problemen. U verklaart dat zij haar semester niet afmaakte en dat ze in mei 2022 reeds stopte (CGVS, p. 24). L(...) zelf daarentegen verklaart dat ze naar de universiteit is blijven gaan tot aan jullie vertrek naar El Alto La Represa, zijnde in september 2022 (CGVS, p. 9 en CGVS (...), p. 3). Zij zegt dat ze haar semester wel afmaakte (CGVS (...), p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, zegt u plots dat u het niet weet en dat u zich niet heeft beziggehouden met haar academische opleiding (CGVS, p. 24). Een plotse ontkenning van eerder afgelegde verklaringen kan vanzelfsprekend niet overtuigen. Dat u zich bovendien zorgen maakte om de veiligheid van L(...) maar niet zou weten tot wanneer zij naar de universiteit zou zijn gegaan zijn twee vaststellingen die niet met elkaar vallen te verenigen. Dat L(...) zelf verklaart dat ze voornamelijk online lessen volgde en heel weinig naar de universiteit zelf ging, kan -gezien het gevaar dat zij zou hebben gelopen- ook niet overtuigen op het vlak dat u daar niet van op de hoogte zou zijn (CGVS (...), p. 9).

U en L(...) leggen ook contextueel tegenstrijdige verklaringen af. Zo zegt u dat L(...) nog even naar de universiteit is blijven gaan nadat u haar vertelde dat ze bedreigd werd, (CGVS, p. 25). Wanneer aan L(...) wordt gevraagd of zij nog fysiek naar de universiteit is gegaan nadat u haar vertelde over de bedreigingen, zegt ze van niet (CGVS (...), p. 9 en p. 10). Gewezen op de tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, voegt L(...) eraan toe dat ze enkel nog twee keer ging om documenten in orde te brengen (CGVS (...), p. 10). Zelfs al zou er geloof worden gehecht aan deze plotse toevoeging van L(...), komt dit nog steeds niet overeen met uw verklaring. De tegenstrijdigheid in jullie verklaringen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen.

Verder is het ook weinig aannemelijk dat, aangenomen dat L(...) tot mei 2022 naar de universiteit bleef gaan, zij nog twee tot drie maanden naar de universiteit mocht blijven gaan nadat ze via u met de dood bedreigd was geweest. Dit is des te meer zo gezien jullie belager u te kennen zou hebben gegeven dat hij wist waar uw nichtjes studeerden (CGVS, p. 12). U wordt dan ook gevraagd waarom u toestond dat L(...) nog naar de universiteit ging, waarop u antwoordt dat zij wilde gaan, dat ze rebels was en dat ze u niet serieus nam (CGVS, p. 25). Gelet op de ernst van de vermeende bedreigingen -die u tot de beslissing brachten het land te verlaten-, kan uw verklaring niet overtuigen. Dit element doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie bedreigingen.

Verder is het ook volstrekt onduidelijk waarom jullie belager jullie na februari 2022 niet meer zou hebben bedreigd terwijl jullie in Orinoco woonden maar maanden later, nadat jullie waren verhuisd naar een andere deelstaat en u zich niet meer had beziggehouden met de zaak van uw zus, L(...) plots wel via telefoon zou hebben bedreigd (CGVS, p. 12, p. 15 en p. 26 en CGVS (...), p. 4). Gevraagd waarom dit zo gebeurde, zegt u dat jullie zich bevonden op een plaats waar zij jullie niet konden zien en dat u denkt dat zij dat als een bedreiging beschouwden (CGVS, p. 26). Deze verklaring overtuigt maar weinig. Dat L(...) via telefoon in El Alto La Represa plots bedreigd zou zijn geweest is des te meer vreemd gezien uw eigen dochter en uw broer nog steeds probleemloos -zo blijkt uit het gebrek aan verklaringen hierover- in Orinoco wonen (CGVS, p. 5 en p. 7 en DVZ verklaring 13A en 18). Ondanks dat u verklaart dat uw dochter, en zo ook uw broer, niets te maken had met desbetreffende problemen, staat het buiten kijf dat zij een gemakkelijk en logisch aanspreekpunt zouden zijn geweest voor jullie belagers indien zij werkelijk tot bij u en uw nichtjes wilden komen (CGVS, p. 6 en p. 15). Het gebrek aan logica hier doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen.

Gezien het geheel aan elementen supra kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u en uw nichtjes zouden hebben gekend naar aanleiding van het overlijden van uw zus.

Waar u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gevangengenomen te zullen worden gezien jullie het land verlieten en aldus als landsverraders worden beschouwd, merkt het CGVS op dat dit niet voldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (CGVS, p. 13).

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

U en uw nichtjes reisden legaal met jullie eigen paspoort uit Venezuela.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw nichtjes op basis van hun psychologische problemen in se, zijnde medische problemen die buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure vallen, niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Dat de psychologische problemen van uw nichtje E(...) in Venezuela medisch niet correct zouden worden opgevolgd, zoals aangehaald door haar voogd, is slechts een blote bewering (CGVS (...), p. 8). De psychologische attesten, die bevestigen dat uw nichtjes één tot twee keer per maand naar de psycholoog gaan gezien ze lijden aan angst en depressie en gezien ze symptomen vertonen van PTSD, wijzen hier aldus niets aan.

De overige documenten die u neerlegde wijzen geen een van de bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten hebben betrekking op jullie Venezolaanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. De overlijdensakte van uw zus heeft enkel en alleen betrekking op haar overlijden, dat evenmin wordt betwist door het CGVS. Het krantenartikel betreffende de moord op uw zus is, zoals supra reeds aangehaald, onleesbaar en kan dan ook niet dienen als bewijs ter ondersteuning van uw verklaringen. De Facebook post, waarin een Facebook gebruiker een bericht plaatst op de pagina van uw zus, heeft betrekking op het overlijden van uw zus dat in se, zoals reeds vermeld, niet in twijfel wordt getrokken. Uw Belgisch werkcontract heeft geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas. De documenten betreffende de medische verzoeken aangaande E(...) vermelden dat zij lijdt aan microcytaire anemie, op basis waarvan zij -gelet op het toepassingsgebied van de asielprocedure- niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guaira, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van tweede verzoekster, i. e. het nichtje van eerste verzoekster en de zus van derde verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en te zijn opgegroeid in de gemeente Orinoco, gelegen in de deelstaat Anzoategui. U woonde daar samen met uw mama, zus (E(...), N(...), M(...), C(...), CGVS (...), O.V. (...)), grootouders en de vriend van uw mama genaamd W(...).

Op 17 februari 2017 verliet uw mama het huis en kwam ze niet meer terug. Niet veel later werd ze vermoord teruggevonden. Ondanks dat W(...) tijdelijk werd gearresteerd door de politie en er geruchten de ronde gingen dat drie personen genaamd N(...), A(...) L(...) R(...), en 'La Muñeca' -zijnde de alias van de zus van N(...)- betrokken waren bij de moord, vond de politie uiteindelijk nooit de schuldige voor de moord.

Nadat uw grootvader stierf, kwam uw tante (L(...) D(...) L(...) A(...), C(...) R(...), CGVS (...), O.V. (...)) rond 2019 bij jullie in Orinoco wonen.

In maart 2021 werd er een manifestatie georganiseerd om gerechtigheid te vragen voor de dood van uw moeder. In december 2021 werd uw tante door de politie opgebeld omdat ze A(...) L(...) R(...) hadden opgepakt in het kader van een andere moord en ze wilden nagaan of uw tante hem herkende.

U begon systeemdesign te studeren aan de universiteit.

In februari 2022 begon uw tante bedreigingen via de telefoon te krijgen van een onbekende. Uw tante besliste dat jullie omwille van jullie veiligheid weg dienden te gaan uit Orinoco. Rond september 2022 verhuisden u, uw tante en uw zus naar het huis van uw andere grootmoeder in El Alto La Represa, gelegen in de deelstaat Miranda. Op een gegeven moment kreeg u een oproep van een onbekende man, die u zei dat ze jullie konden verkrachten en dat jullie hetzelfde kon overkomen als hetgeen er met uw moeder was gebeurd. Deze bedreiging had een zware psychologische impact op u. Uw tante besliste dat jullie omwille van jullie veiligheid Venezuela dienden te verlaten.

U, uw zus en uw tante verlieten Venezuela rond 11 mei 2023. U en uw tante dienden jullie verzoek om internationale bescherming in op 7 juni 2023. Jullie vrezen voor jullie leven jegens de mensen die uw moeder vermoordden. Op 22 augustus 2024 diende uw zus E(...) een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoeken om internationale bescherming leggen u, uw tante en uw zus de volgende documenten neer: Jullie paspoorten; de overlijdensakte van uw moeder; een Facebook post aangaande het overlijden van uw moeder; een krantenartikel betreffende de moord op uw moeder; het Belgische werkcontract van uw tante; een psychologisch attest van E(...) en u; een medisch document van E(...); documenten aangaande medische verzoeken voor E(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw tante. In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw tante aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

"(...)"

U haalt voor de rest tijdens uw eigen persoonlijk onderhoud geen andere problemen aan. Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De derde bestreden beslissing, genomen in hoofde van derde verzoekster, i. e. het nichtje van eerste verzoekster en de zus van tweede verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en te zijn opgegroeid in de gemeente Orinoco, gelegen in de deelstaat Anzoategui. Je woonde daar samen met je mama, zus (L(...) C(...), M(...) C(...), CGVS (...), O.V. (...)), grootouders en de vriend van je mama genaamd W(...).

Op 17 februari 2017 verliet je mama het huis en kwam ze niet meer terug. Niet veel later werd ze vermoord teruggevonden. De politie vond nooit een schuldige voor de moord.

Nadat je grootvader stierf, kwam jouw tante (L(...) D(...) L(...) A(...), C(...) R(...), CGVS (...), O.V. (...)) rond 2019 met jullie in Orinoco wonen.

Gezien jullie bedreigd werden stond jouw tante je niet toe om veel met anderen om te gaan. Rond september 2022 verhuisden jij, je tante en je zus naar het huis van je andere grootmoeder in El Alto La Represa, gelegen in de deelstaat Miranda. Nadat je een tijdje in El Alto La Represa was, diende je te stoppen met school omdat jullie gevaar liepen. Daarna hield je je met niets specifiek nog bezig. Je tante heeft je nooit meer willen vertellen over jullie problemen gezien jij jong was en je daarnaast ook angstaanvallen had.

Je tante besliste dat jullie voor jullie veiligheid Venezuela dienden te verlaten. Jullie verlieten Venezuela rond 11 mei 2023. Je tante en zus dienden hun verzoek om internationale bescherming in op 7 juni 2023. Op 22 augustus 2024 diende jij zelf ook een verzoek om internationale bescherming in. Je vreest dezelfde problemen, zijnde bedreigingen, te zullen hebben als je terugkeert naar Venezuela.

Ter staving van jullie verzoeken om internationale bescherming leggen jij, je tante en je zus de volgende documenten neer: Jullie paspoorten; de overlijdensakte van je moeder; een Facebook post aangaande het overlijden van je moeder; een krantenartikel betreffende de moord op je moeder; het Belgisch werkcontract van je tante; een psychologisch attest van jou en L(...); een medisch document van jou; documenten aangaande medische verzoeken voor jou.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Je verklaart verder dat je twee keer per maand naar de psycholoog gaat (CGVS, p. 7). Je legt een attest neer, dd. 21 augustus 2024, waarin staat dat je PTSD vertoont en intensieve psychologische opvolging nodig heeft. Het psychologisch attest van 23 november 2024 vermeldt dat je symptomen vertoont die wijzen op een angstig-depressieve staat en op PTSD. Je kan echter aan de hand van deze loutere documenten niet aantonen dat je niet ten volle zou kunnen deelnemen aan de procedure voor internationale bescherming. Uit het persoonlijke onderhoud is ook gebleken dat je in staat was om uitgebreide verklaringen af te leggen en de vragen te begrijpen en te beantwoorden. Bovendien werd je, zoals reeds opgemerkt, bijgestaan door je voogd en advocaat die konden tussenkomen indien nodig. Hoe dan ook werd voor het merendeel van het nemen van deze beslissing enkel en alleen rekening gehouden met de verklaringen die jouw tante en zus aflegden, zoals infra zal worden toegelicht.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Jij beroept je in het kader van jouw verzoek op dezelfde motieven als jouw tante. In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan jij evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen. Ondanks dat je tante verklaart dat jij omwille van je leeftijd en psychologische kwetsbaarheid niet op de hoogte bent van de details van de problemen die jullie hebben gekend, merkt het CGVS op dat dit het er niet van weerhoudt alle details van de beslissing van je tante te kopiëren, gezien desbetreffende problemen ongeloofwaardig werden bevonden (CGVS (...), p. 12 en p. 25). De beslissing van je tante luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

De verzoekende partijen verwijzen naar een aantal bepalingen en beginselen die zij *in casu* van toepassing achten en geven aan niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissingen.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen vaststelt dat eerste verzoekster geen enkel document van de moord op haar zus kan neerleggen, voeren de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan dat ze hiervoor een afdoende verklaring heeft gegeven, namelijk dat dit veel kostte en zij hier zelf nooit aan gedacht heeft tijdens haar verblijf in Venezuela. Tevens heeft ze tijdens haar verblijf in België wel degelijk pogingen ondernomen om aan deze documenten te komen, aldus de verzoekende partijen. Zij leggen verder uit dat eerste verzoekster wil voorkomen dat haar broer in de problemen zou komen door het

opvragen van het dossier. De verzoekende partijen menen dat, in acht genomen de stappen die eerste verzoekster ondernam om hoogte te krijgen van het moordonderzoek en het feit dat de adjunct-commissaris de moord niet in twijfel trekt, er geen twijfel geuit kan worden omtrent de betrokkenheid van eerste verzoekster, en benadrukken dat zij zelfs een mars organiseerde om rechtvaardigheid te eisen voor haar zus.

Wat betreft het feit dat eerste verzoekster na de tweede telefonische bedreiging geen aangifte heeft gedaan, zijn de verzoekende partijen van oordeel dat dit volstrekt begrijpelijk is gezien het feit dat de aangifte van de eerste bedreiging niet serieus genomen werd. Waar de adjunct-commissaris stelt dat eerste verzoekster tegenstrijdig zou zijn geweest met betrekking tot de behandeling van de klacht, wijzen de verzoekende partijen op de verduidelijking die eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud gegeven heeft dat aan de klacht niet het juiste belang werd gehecht, waarmee zij bedoelde dat zij de klacht wel degelijk heeft kunnen indienen, maar dat er geen gevolg aan werd gegeven. De verzoekende partijen menen verder dat het een louter subjectief oordeel betreft waar de adjunct-commissaris stelt dat het onduidelijk is waarom zij in februari 2022 reeds zouden hebben beslist Orinoco te verlaten, maar dit pas effectief deden in september 2022. Zij lichten toe dat eerste verzoekster goede redenen gaf waarom zij niet in staat waren eerder Orinoco te verlaten en alles in een stroomversnelling kwam nadat tweede verzoekster de bedreiging ontving. Bovendien kwamen hierbij heel wat administratieve en financiële horden, aldus de verzoekende partijen. Zij benadrukken verder dat na de verhuis van Orinoco naar El Alto La Represa tweede verzoekster een telefonische bedreiging ontving, waardoor het plan om het land te verlaten pas echt vorm kreeg en alles in een stroomversnelling verliep.

Waar de adjunct-commissaris van mening is dat de verzoekende partijen geen voorzorgsmaatregelen hebben genomen na de eerste bedreiging in februari 2022, wijzen de verzoekende partijen op eerste verzoekster haar verklaringen waar zij stelt dat zij afstand nam van haar telefoon, enkel woon-werkverplaatsingen deed, met niemand sprak, de lessen van haar nichtjes opzegde en zich zo veel mogelijk bedeesd hield.

Betreffende de tegenstrijdigheid in eerste en tweede verzoeksters verklaringen omtrent het afmaken van het schooljaar, betogen de verzoekende partijen dat dit gerelativeerd moet worden, en wijzen zij erop dat eerste verzoekster verklaarde hiervan niet goed op de hoogte te zijn. Bovendien verklaarde tweede verzoekster dat zij zoveel mogelijk lessen van thuis uit volgde en kan dit een verklaring zijn waarom eerste verzoekster zou denken dat zij in mei gestopt zou zijn met de universiteit, aldus de verzoekende partijen. Tevens stellen zij dat het een louter subjectief oordeel betreft waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen stelt dat het niet logisch is dat eerste verzoekster tweede verzoekster toestond om nog naar de universiteit te gaan. Waar de adjunct-commissaris het verder onduidelijk acht waarom ze na februari 2022 toen ze nog in Orinoco woonden niet meer bedreigd zouden zijn, maar pas maanden later, nadat zij verhuisd waren, herhalen de verzoekende partijen dat hun vertrek uit Orinoco mogelijks als een bedreiging werd opgevat, en benadrukken zij dat eerste verzoeksters broer en dochter niets met de problemen te maken hadden. De verzoekende partijen voeren aan dat de adjunct-commissaris heeft nagelaten om de elementen uit hun vluchtrelaas die onbetwist zijn, het gepaste gewicht toe te kennen en ervoor gekozen heeft om de elementen waarover onduidelijkheid bleef bestaan eenzijdig en negatief te interpreteren.

Aangaande de bedreigingen, stellen de verzoekende partijen dat eerste verzoekster hierover zeer gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd en menen dat hun geloofwaardigheid onderuit wordt gehaald op basis van subjectieve motieven.

De verzoekende partijen stellen verder dat er enkele sporen waren van mogelijke daders, die een link zouden hebben met de colectivos. Zo verklaarde eerste verzoekster dat haar zus een toxische relatie had met W., waarvan er geruchten waren dat hij tot de colectivos behoorde en waren er nog drie andere verdachten die elk vermoedelijk banden hadden met de colectivos. De verzoekende partijen verwijzen in dit kader verder naar algemene informatie aangaande de colectivos en stellen dat ze tijdens recente demonstraties verantwoordelijk waren voor meerdere dodelijke slachtoffers en gebruikt werden om burgers te intimideren.

Voorts benadrukken de verzoekende partijen dat er een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt en zijn zij van mening dat ze vallen onder een van de criteria van het Verdrag van Genève, namelijk het behoren tot een sociale groep. Zij gaan verder in op de overheidsbescherming in Venezuela en stellen dat gelet op de persoonlijke stappen die ze ondernomen hebben en de algemene landeninformatie, niet anders geoordeeld kan worden dan dat de overheidsbescherming *in casu* tekort schiet en tekort heeft geschoten.

Verder wijzen ze op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stellen ze slachtoffer geweest te zijn van verschillende vormen van bedreigingen die in verband kunnen worden gebracht met de moord op E. Zij stellen dat dit wijst op een *“verhoogd risico op vervolging in hoofde van verzoekster, die duidelijk en openlijk*

werd beschuldigd van landverraad, veelvuldig aanwezig was op manifestaties en eerder in haar land van herkomst slachtoffer was van talloze bedreigingen".

De verzoekende partijen stellen het slachtoffer te zijn geweest van verschillende vormen van bedreigingen die in verband kunnen worden gebracht met de moord op E. en wijzen op het bepaalde in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat *"al deze bovenstaande aspecten wijzen op een verhoogd risico op vervolging in hoofde van verzoekster, die duidelijk en openlijk werd beschuldigd van landverraad, veelvuldig aanwezig was op manifestaties en eerder in haar land van herkomst slachtoffer was van talloze bedreigingen"*, en menen dat er hiermee onvoldoende rekening werd gehouden bij de beoordeling van haar asielaanvraag.

Voorts gaan de verzoekende partijen theoretisch in op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, wijzen zij op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en verwijzen zij naar de voorgaande uiteenzetting over de risico's die zij lopen omwille van hun persoonlijke situatie. Vervolgens verwijzen de verzoekende partijen naar artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en stellen zij onder verwijzing naar algemene informatie dat er nog steeds sprake is van een hoge graad aan gewapende conflicten in Venezuela. Ze stippen aan dat er rekening gehouden dient te worden met bepaalde persoonlijke omstandigheden, waarbij zij verwijzen naar hun profiel en *"de risico's op vervolging"*. Zij herhalen lange tijd geteisterd te zijn door bedreigingen, wijzen erop dat derde verzoekster nog steeds minderjarig is, tweede en derde verzoekster psychologische attesten neerleggen waaruit hun mentale kwetsbaarheid blijkt en derde verzoekster daarnaast aan microcytaire anemie lijdt.

De verzoekende partijen vragen in hoofddeorde erkend te worden als vluchteling, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 8 augustus 2025 leggen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij de volgende nieuwe stukken voegen:

- stuk 1: documenten inzake het proces van E.;
- stuk 2: foto van de manifestatie voor E.;
- stuk 3: arbeidscontract van tweede verzoekster.

Met het neerleggen van de documenten betreffende het proces van E. menen de verzoekende partijen tegemoet te komen aan het argument van de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen dat het feit dat eerste verzoekster geen enkel document kan neerleggen over het proces van E. afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar actieve betrokkenheid daarin. Met de foto van de manifestatie voor E. menen de verzoekende partijen hun actieve betrokkenheid in het proces van E. aan te tonen. Met haar arbeidscontract wenst tweede verzoekster haar integratie in België aan te tonen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij en haar nichtjes zouden hebben gekend naar aanleiding van het overlijden van haar zus, nu (i) het onduidelijk is wie de moord heeft gepleegd en om welke reden, (ii) ze geen enkel document kan voorleggen wat betreft de jarenlange procedurevoering in het kader van de moord op haar zus, (iii) het krantenartikel dat zij neerlegt, en dat als enige document de moord op haar zus zou moeten ondersteunen, onleesbaar is, (iv) zij verder geen schriftelijk bewijs kan neerleggen van de klacht die zij zou zijn gaan indienen nadat ze telefonisch zou zijn bedreigd geweest, (v) zij, nadat zij een tweede bedreiging kreeg via de telefoon, niet meer naar de politie stapte om aangifte te doen, terwijl zij hier ogenschijnlijk niets mee te verliezen had, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen, (vi) het laattijdige vertrek met haar nichtjes naar El Alto La Represa afbreuk doet aan de gegrondheid van hun vrees en aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen en bovendien in scherp contrast staat met haar keuze om het land te verlaten, die zij reeds in februari 2022 zou hebben gemaakt, (vii) ze zo goed als geen voorzorgsmaatregelen nam in de maanden volgend op haar beslissing Orinoco te zullen verlaten, (viii) zij en tweede verzoekster tegenstrijdige verklaringen afleggen over wanneer tweede verzoekster zou zijn gestopt met naar de universiteit te gaan omwille van de problemen, (ix) het weinig aannemelijk is dat tweede verzoekster nog twee tot drie maanden naar de universiteit mocht blijven gaan nadat ze met de dood bedreigd was geweest en (x) het onduidelijk is waarom hun belager hen na februari 2022 niet meer zou hebben bedreigd terwijl ze in Orinoco woonden, maar maanden later tweede verzoekster plots wel via de telefoon zou hebben bedreigd, omdat (B) haar vrees om bij een terugkeer naar Venezuela gevangengenomen te zullen worden gezien zij en haar nichtjes het land verlieten en aldus als landverraders worden beschouwd niet voldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, nu er niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedereen Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beschreven behandeling, omdat (C) haar nichtjes op basis van hun psychologische problemen en de door hen neergelegde psychologische attesten niet in aanmerking komen voor internationale bescherming, omdat (D) de overige door haar neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet wijzigen, omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en zij evenmin aantoonde dat ze bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (F) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan tweede verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zij zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde motieven als haar tante, eerste verzoekster *in casu*, en er in het kader van haar verzoek besloten wordt tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij wordt verwezen naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de eerste bestreden beslissing en (ii) zij tijdens haar persoonlijk onderhoud voor de rest geen andere problemen aanhaalt.

Ook in de motieven van de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan derde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde motieven als haar tante, eerste verzoekster *in casu*, en er in het kader van haar verzoek besloten wordt tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij wordt verwezen naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de eerste bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren niet terug te kunnen keren naar hun land van herkomst, Venezuela, uit vrees gedood te worden door de mensen die hun zus, respectievelijk moeder vermoordden en uit vrees gevangengenomen te worden omdat zij Venezuela verlieten en aldus als landverraders beschouwd zouden worden. Eerste verzoeksters zus en tweede en derde verzoekster hun moeder, E., zou in februari 2017 dood teruggevonden zijn. E.'s partner zou gedurende enkele dagen vastgehouden zijn, maar terug vrijgelaten zijn omdat er niet voldoende bewijs was. Eerste verzoekster legde getuigenverklaringen af bij de CICPC, waarna een procedure werd opgestart voor het parket. Gezien er tegen het jaar 2021 nog steeds geen schot in de zaak van E. kwam, beslisten de verzoekende partijen om in maart 2021 een manifestatie te organiseren om rechtvaardigheid voor E. te eisen en op die manier justitie onder druk te zetten om de zaak verder te behandelen. Begin 2022 zou eerste verzoekster naar het parket gegaan zijn om te informeren naar het verloop van de zaak, waarna zij te horen zou gekregen hebben dat de zaak gesloten was omwille van het gebrek aan enige bewijzen. In februari 2022 zou eerste verzoekster een oproep gekregen hebben van een onbekende man die gezegd zou hebben dat ze zich niet diende te moeien in zaken die haar niet aangingen, en dat ze anders gedood zou worden. Eerste verzoekster zou klacht ingediend hebben bij de politie doch deze zou geen gevolg hebben gekregen. Twee weken later zou ze opnieuw opgebeld zijn, waarbij de man aan de lijn gezegd zou hebben dat hij wist wie haar nichtjes waren en waar ze studeerden, en dat ze hetzelfde lot als hun moeder zouden kunnen ondergaan. Na deze incidenten verlieten de verzoekende partijen Orinoco en verhuisden zij naar El Alto La Represa. Op een dag zou tweede verzoekster ook een oproep gekregen hebben, waarbij de persoon aan de lijn gezegd zou hebben dat hij haar kon verkrachten en haar hetzelfde kon overkomen als haar moeder. Hierna besloten de verzoekende partijen Venezuela te verlaten.

De Raad is na grondige lezing van de administratieve dossiers in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat de verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt gemotiveerd in hoofde van eerste verzoekster:

“Vooreerst wilt het CGVS opmerken dat het de geloofwaardigheid van de moord op uw zus in se niet in twijfel trekt. Op basis van haar moord in se komt u echter niet in aanmerking voor internationale bescherming. Tot op heden is het ten eerste namelijk onduidelijk wie de moord heeft gepleegd en om welke reden (CGVS, p. 13 en p. 15). Zoals ten tweede infra weergegeven acht het CGVS de problemen die u zou hebben gekend naar aanleiding van het overlijden van uw zus ongeloofwaardig. Enkel en alleen op basis van het gegeven dat uw zus omwille van privéproblemen zou zijn vermoord, toont u zelf geen concrete persoonlijke vrees aan. Wat betreft de jarenlange procedurevoering in het kader van de moord op uw zus staat echter vast dat u er geen enkel document van kunt neerleggen; noch wat betreft de klachten bij de politie, noch wat betreft de zaak bij het Parket. U heeft die documenten nooit opgevraagd, zegt u. Gevraagd waarom u die documenten nooit opvroeg, gezien dat proces belangrijk was voor u, zegt u dat u aanvankelijk niet wist dat dat nodig was en dat u daarna nooit aan uw moeder heeft gezegd om haar klacht bij de politie te gaan opvragen. Gevraagd waarom u zelf nooit documenten van het Parket opvroeg, zegt u kortweg dat u dat niet heeft gedaan toen u in Venezuela was. Pas toen u in België was heeft u dat via uw metekind proberen opvragen maar het bleek enkel mogelijk te zijn via omkoping, wat een te hoge kost was (CGVS, p. 18). Nogmaals gevraagd waarom u de documenten zelf nooit opvroeg toen u nog in Venezuela was, zegt u dat u dat uit onwetendheid niet deed, gezien u niet wist dat u die documenten nu zou nodig hebben (CGVS, p. 19). Het blijft vreemd dat u het uiterst belangrijk zou hebben gevonden de voortgang van de procedure te waarborgen en dat u hier actief mee bezig zou zijn geweest, maar dat u zelf geen enkel bewijs van de procedure in handen had.

Wat betreft uw latere pogingen om de documenten via een derde te verkrijgen, dient te worden opgemerkt dat u ook wat dat betreft niet overtuigt. U verklaart dat uw metekind het dossier van de procureur, inclusief alle getuigenverklaringen, in uw naam ging opvragen, maar dat het haar werd geweigerd gezien het om persoonlijke documenten gaat. Gevraagd of uw broer, die op dat vlak even gerechtigd is als u om de documenten te verkrijgen, die documenten niet kon gaan opvragen, zegt u dat hij ziek is (CGVS, p. 3). Gevraagd welke ziekte hij heeft, zegt u dat hij een hoge bloeddruk en paniekaanvallen heeft waardoor hij zich niet kan verplaatsen (CGVS, p. 3 en p. 4). Gezien u vervolgens bovendien zegt dat uw broer als leerkracht werkt in een school en hieruit aldus blijkt dat hij zich wel degelijk kan verplaatsen, vervalt uw argument voor zijn ziekte als reden dat hij de documenten niet opvroeg volledig (CGVS, p. 7). Dat u geen enkel document kunt neerleggen over het proces van uw zus, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw actieve betrokkenheid in het proces en aldus ook aan de geloofwaardigheid van de problemen die u heeft gekend en die hier rechtstreeks uit voortvloeien.

Verder dient te worden opgemerkt dat het krantenartikel dat u neerlegt, en dat als enige document de moord op uw zus zou moeten ondersteunen, onleesbaar is. Ondanks dat u hier tijdens uw gehoor op werd gewezen en u bevestigde thuis een leesbare versie te hebben liggen die u zou doorsturen, mocht het CGVS niets meer van u ontvangen (CGVS, p. 23). Dit kan bezwaarlijk worden gezien als een ernstige poging om uw verklaringen -die niet gedocumenteerd alweer slechts blote beweringen blijven- te staven. Uw houding hier doet dan ook afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming."

De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om bovenstaande pertinente motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De verzoekende partijen herhalen in hun verzoekschrift louter eerste verzoeksters verklaringen dat het veel geld kostte om het dossier op te vragen, zij hier nooit aan gedacht had tijdens haar verblijf in Venezuela en haar metekind geen toegang kreeg tot de documenten omdat deze vertrouwelijk zijn, waarmee zij geen concrete elementen aanhalen ter weerlegging van bovenstaande motieven. De verzoekende partijen kunnen verder niet gevolgd worden waar zij aanvoeren dat eerste verzoekster wilde voorkomen dat haar broer in de problemen zou komen door het opvragen van het dossier. Uit de notities van eerste verzoeksters persoonlijk onderhoud blijkt namelijk dat zij initieel verklaarde dat haar broer de documenten niet kan bekomen omdat hij ziek zou zijn en zich niet kan verplaatsen, waar later blijkt dat hij als leerkracht werkt in een school en zich wel degelijk kan verplaatsen, zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt vastgesteld (administratief dossier (hierna: AD) eerste verzoekster, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 7). Bovendien stelt de Raad vast dat eerste verzoekster verklaarde dat het contact met haar broer via derden verloopt, waardoor het niet duidelijk is waarom, nu haar broer in staat blijkt te zijn zich te verplaatsen, ze niet via derden aan hem kan vragen het dossier te bekomen, en alzo de mogelijke risico's in dit verband te beperken (*Ibid.*, p. 3). De Raad merkt verder op dat de verzoekende partijen bij aanvullende nota alsnog documenten aangaande het proces van E. neerleggen (aanvullende nota verzoekende partijen neergelegd op 8 augustus 2025, stuk 1), doch zij niet toelichten hoe zij hier uiteindelijk aan geraakt zijn. Deze toelichting mag van hen nochtans worden verwacht, nu eerdere pogingen om documenten te verkrijgen in verband met het onderzoek naar de moord op haar zus volgens eerste verzoekster zijn mislukt. Bovendien dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Overigens stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerleggen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook blijft de vaststelling dat eerste verzoekster deze documenten, die blijken te dateren van 2017, nooit heeft opgevraagd toen zij zich nog in Venezuela bevond, niettegenstaande haar bewering actief bezig te zijn geweest met het proces naar aanleiding van de moord op haar zus. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van haar actieve betrokkenheid daarbij en dus ook de geloofwaardigheid van de bedreigingen die zij zou hebben ontvangen als gevolg daarvan.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift herhalen dat eerste verzoekster een mars organiseerde voor haar zus, ter staving waarvan zij een foto neerleggen bij aanvullende nota (aanvullende nota verzoekende partijen neergelegd op 8 augustus 2025, stuk 2), wijst de Raad erop dat de moord op E. op zich niet in twijfel wordt getrokken, maar wel de problemen die de verzoekende partijen gekend zouden hebben omwille van de vermeende pogingen van eerste verzoekster om het onderzoek naar de moord te heropenen.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij in de bestreden beslissingen met reden het volgende stelt in hoofde van eerste verzoekster:

"Verder kunt u ook geen schriftelijk bewijs neerleggen van de klacht die u zou zijn gaan indienen nadat u telefonisch zou zijn bedreigd geweest. Wanneer u wordt gevraagd of u uw klacht bij de politie kunt neerleggen zegt u van niet gezien de politie uw klacht niet behandelde (CGVS, p. 26). Dit is in strijd met wat u eerder verklaarde, namelijk dat uw klacht werd genoteerd maar dat u denkt dat de politie die niet ernstig nam (CGVS, p. 12). Deze tegenstrijdigheid en het feit dat u geen enkel bewijsstuk heeft van dat u bij de politie

bent geweest, doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreiging die u zou hebben ontvangen.

Verder dient hier te worden opgemerkt dat u, nadat u een tweede bedreiging kreeg via de telefoon, niet meer naar de politie stapte om aangifte te doen. U zegt dat u niet ging gezien er toch geen rekening met u werd gehouden en gezien er niet de nodige ernst aan werd besteed (CGVS, p. 26). Dat dat u ervan zou weerhouden om uw kans te wagen bij de politie en hen in te lichten is maar zeer weinig overtuigend. Dit is des te meer zo gezien de politie u eerder nog zelf zou hebben gecontacteerd om A(...) L(...) R(...) te identificeren en zij dus wel rekening zouden hebben gehouden met de gebeurtenissen betreffende jullie situatie (CGVS, p. 12). Dat u gewoonweg niet naar de politie ging om klacht in te dienen, terwijl u hier ogenschijnlijk niets mee te verliezen had, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen.”

Aangaande de tegenstrijdigheid betreffende het indienen van de klacht in eerste verzoeksters verklaringen, lichten de verzoekende partijen toe dat eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verduidelijkt dat zij de klacht wel degelijk heeft kunnen indienen, maar dat er geen gevolg aan werd gegeven door de politie, en deze verduidelijking niet werd opgenomen in de bestreden beslissing. De Raad merkt in dit kader op dat, indien eerste verzoekster effectief een klacht heeft ingediend en deze genoteerd werd, het dan wel zo blijft dat, of hier nu al dan niet het juiste belang aan werd gehecht, zij hiervan geen enkel bewijs ter staving kan voorleggen. Verder herhalen de verzoekende partijen louter dat eerste verzoekster na de tweede telefonische bedreiging geen aangifte heeft gedaan omdat de aangifte na de eerste bedreiging niet serieus genomen werd, waarmee zij bovenstaande pertinente motieven evenmin in een ander daglicht kunnen stellen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld dat de verzoekende partijen hun laattijdige vertrek naar El Alto La Represa afbreuk doet aan de gegrondheid van hun vrees en aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die zij zouden hebben gekregen. Dienaangaande wordt door de adjunct-commissaris als volgt gemotiveerd in hoofde van eerste verzoekster:

“Verder is het uiterst onduidelijk waarom u in februari 2022 reeds zou hebben beslist Orinoco te zullen verlaten wegens een gevaar voor jullie leven, maar u dit pas in september 2022 deed (CGVS, p. 9, p. 12 en p. 13). U wordt dan ook gevraagd naar de reden van uw laattijdige vertrek naar El Alto La Represa. U antwoordt dat uw nichtjes hun vertrek uit hun school moesten voorbereiden, dat u met uw schoonmoeder diende te spreken en dat jullie bovendien het geld nodig hadden om alle drie van de ene naar de andere staat te gaan (CGVS, p. 14). Uw argumenten overtuigen echter niet. Waarom het meer dan een half jaar zou duren opdat uw nichtjes hun school zouden kunnen verlaten en u met uw schoonmoeder zou spreken, die geen enkel bezwaar had tegen jullie verhuis naar haar huis, is volstrekt onduidelijk (CGVS, p. 12). Indien u werkelijk voor jullie leven vreesde is het niet meer dan redelijk te stellen dat deze zaken op aanzienlijk kortere termijn zouden kunnen worden geregeld. Waar u aanhaalt dat u geld diende te verzamelen opdat jullie alle drie met het openbaar vervoer naar een andere staat zouden kunnen gaan, overtuigt u evenmin (CGVS, p. 14 en p. 15). Uw tante die in België woont hielp jullie immers op financieel vlak en was de drijvende kracht achter jullie vertrek uit Orinoco (CGVS, p. 10 en p. 12). Waarom zij, indien u zelf al het geld niet zou hebben gehad voor een ticket voor het openbaar vervoer, dit ticket niet voor jullie zou hebben kunnen kopen is niet duidelijk (CGVS, p. 10 en p. 15). Bovendien verklaart u dat u in El Alto La Represa niet werkte en eveneens onderhouden werd door uw tante (CGVS, p. 10). Ook bekostigde zij jullie reis van Venezuela naar België volledig (CGVS, p. 15). Dat u aldus nog meer dan een half jaar in Orinoco diende te blijven om er te werken om geld te hebben weegt ook in dit opzicht absoluut niet op tegen de vermeende vrees voor jullie leven die u beweert te hebben gekend. Jullie laattijdige vertrek naar El Alto La Represa doet afbreuk aan de gegrondheid van jullie vrees en aldus ook aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen.

Bovendien staat jullie laattijdige vertrek uit Orinoco in scherp contrast met uw keuze om het land te verlaten, die u reeds in februari 2022 zou hebben gemaakt (CGSV, p. 13 en p. 14). Deze inconsistentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die jullie zouden hebben gekend.”

De verzoekende partijen beperken zich er andermaal toe hun eerdere verklaringen louter te herhalen waar zij in hun verzoekschrift stellen dat eerste verzoekster nog moest spreken *“met de vader van haar nichtjes om de verhuis te kunnen regelen en moest (...) spreken met haar schoonmoeder om daar te kunnen verblijven”* en wijzen op de *“administratieve en financiële horden”*, waarmee zij geen concrete elementen of argumenten aanbrengen die bovenstaande motieven kunnen ombuigen. Waar zij er voorts op wijzen dat na de verhuis naar El Alto La Represa tweede verzoekster nog een telefonische bedreiging kreeg, waardoor het plan om het land te verlaten pas echt vorm kreeg, merkt de Raad op dat dit niet wegneemt dat de beslissing om het land te verlaten volgens de verklaringen van eerste verzoekster al genomen werd in februari 2022 na de eerste doodsb bedreiging, waardoor het niet duidelijk is waarom zij dan nog tot mei 2023 hebben gewacht om het land te verlaten.

Aangaande de door de verzoekende partijen genomen voorzorgsmaatregelen, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt gemotiveerd in hoofde van eerste verzoekster:

“Verder is het uiterst vreemd dat u wegens een vrees voor uw leven in februari 2022 zou hebben beslist Orinoco te zullen verlaten, maar de maanden daaropvolgend zo goed als geen voorzorgsmaatregelen nam. U verklaart in dat verband enkel dat u afstand nam van uw telefoon, met niemand sprak en enkel nog van huis naar het werk ging en andersom. Wanneer u wordt gevraagd of u behalve die zaken nog andere voorzorgsmaatregelen nam, blijkt dat niet het geval te zijn (CGVS, p. 14). Logischerwijs zouden deze maatregelen niet voldoende zijn om jullie te beschermen tegen criminelen die u en uw nichtjes, volgens uw verklaringen, duidelijk in het oog hielden. Bovendien verklaart u zelf te hebben gevreesd dat uw nichtjes ontvoerd zouden kunnen worden, waarvoor uw voorzorgsmaatregelen hen ook niet zouden hebben behoed (CGVS, p. 15). Dat u slechts bovenstaande maatregelen nam doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen.”

De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om bovenstaande pertinente motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door louter te herhalen dat eerste verzoekster afstand nam van haar telefoon, enkel nog woon-werkverplaatsingen deed, met niemand sprak en de lessen van haar nichtjes stop zette, blijven zij hiertoe in gebreke.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris op goede gronden dat eerste en tweede verzoekster onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen:

“Verder leggen u en uw nichtje L(...) tegenstrijdige verklaringen af over wanneer zij zou zijn gestopt met naar de universiteit te gaan omwille van de problemen. U verklaart dat zij haar semester niet afmaakte en dat ze in mei 2022 reeds stopte (CGVS, p. 24). L(...) zelf daarentegen verklaart dat ze naar de universiteit is blijven gaan tot aan jullie vertrek naar El Alto La Represa, zijnde in september 2022 (CGVS, p. 9 en CGVS (...), p. 3). Zij zegt dat ze haar semester wel afmaakte (CGVS (...), p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, zegt u plots dat u het niet weet en dat u zich niet heeft beziggehouden met haar academische opleiding (CGVS, p. 24). Een plotse ontkenning van eerder afgelegde verklaringen kan vanzelfsprekend niet overtuigen. Dat u zich bovendien zorgen maakte om de veiligheid van L(...) maar niet zou weten tot wanneer zij naar de universiteit zou zijn gegaan zijn twee vaststellingen die niet met elkaar vallen te verenigen. Dat L(...) zelf verklaart dat ze voornamelijk online lessen volgde en heel weinig naar de universiteit zelf ging, kan -gezien het gevaar dat zij zou hebben gelopen- ook niet overtuigen op het vlak dat u daar niet van op de hoogte zou zijn (CGVS (...), p. 9).

U en L(...) leggen ook contextueel tegenstrijdige verklaringen af. Zo zegt u dat L(...) nog even naar de universiteit is blijven gaan nadat u haar vertelde dat ze bedreigd werd, (CGVS, p. 25). Wanneer aan L(...) wordt gevraagd of zij nog fysiek naar de universiteit is gegaan nadat u haar vertelde over de bedreigingen, zegt ze van niet (CGVS (...), p. 9 en p. 10). Gewezen op de tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, voegt L(...) eraan toe dat ze enkel nog twee keer ging om documenten in orde te brengen (CGVS (...), p. 10). Zelfs al zou er geloof worden gehecht aan deze plotse toevoeging van L(...), komt dit nog steeds niet overeen met uw verklaring. De tegenstrijdigheid in jullie verklaringen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen.”

De verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij voorgaande terecht vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen louter minimaliseren en zich ertoe beperken hun verklaringen in dit verband te herhalen. Waar zij nog opperen dat tweede verzoekster verklaarde dat zij zoveel mogelijk lessen volgde van thuis uit, wat een verklaring kan zijn waarom haar tante dacht dat ze in mei gestopt zou zijn met de universiteit, merkt de Raad op dat dit een loutere speculatie is vanwege de verzoekende partijen, waarmee zij bovenstaande inconsistenties niet *in concreto* kunnen weerleggen, noch kunnen verklaren.

De verzoekende partijen kunnen verder niet worden bijgetreden waar zij aanvoeren dat het een louter subjectief oordeel van de adjunct-commissaris betreft dat het weinig aannemelijk is dat tweede verzoekster nog twee tot drie maanden naar de universiteit mocht blijven gaan nadat ze met de dood bedreigd was geweest. De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat, de eerdere bedreigingen in acht genomen waarin gezegd zou zijn dat de bedreigers wisten wie eerste verzoekster haar nichtjes waren en waar ze studeerden, en ze hetzelfde lot als hun moeder zouden kunnen ondergaan, het niet aannemelijk is dat eerste verzoekster zou blijven toestaan dat tweede verzoekster naar de universiteit bleef gaan louter omdat ze rebels was en wilde gaan, zoals eerste verzoekster verklaart (AD eerste verzoekster, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25).

Verder wordt in de bestreden beslissingen met reden het volgende overwogen in hoofde van eerste verzoekster:

“Verder is het ook volstrekt onduidelijk waarom jullie belager jullie na februari 2022 niet meer zou hebben bedreigd terwijl jullie in Orinoco woonden maar maanden later, nadat jullie waren verhuisd naar een andere deelstaat en u zich niet meer had beziggehouden met de zaak van uw zus, L(...) plots wel via telefoon zou hebben bedreigd (CGVS, p. 12, p. 15 en p. 26 en CGVS 2322093, p. 4). Gevraagd waarom dit zo gebeurde,

zegt u dat jullie zich bevonden op een plaats waar zij jullie niet konden zien en dat u denkt dat zij dat als een bedreiging beschouwden (CGVS, p. 26). Deze verklaring overtuigt maar weinig. Dat L(...) via telefoon in El Alto La Represa plots bedreigd zou zijn geweest is des te meer vreemd gezien uw eigen dochter en uw broer nog steeds probleemloos -zo blijkt uit het gebrek aan verklaringen hierover- in Orinoco wonen (CGVS, p. 5 en p. 7 en DVZ verklaring 13A en 18). Ondanks dat u verklaart dat uw dochter, en zo ook uw broer, niets te maken had met desbetreffende problemen, staat het buiten kijf dat zij een gemakkelijk en logisch aanspreekpunt zouden zijn geweest voor jullie belagers indien zij werkelijk tot bij u en uw nichtjes wilden komen (CGVS, p. 6 en p. 15). Het gebrek aan logica hier doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die jullie zouden hebben gekregen."

De verzoekende partijen herhalen hun verklaringen en stellen dat eerste verzoekster consistent verklaard heeft dat de bedreigingen gericht waren tegen haar en haar nichtjes en dat haar broer en dochter hier niets mee te maken hadden, wat echter geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat, ondanks het feit dat zij niets te maken hebben met de problemen, eerste verzoeksters broer en dochter een logisch aanspreekpunt zouden zijn voor de bedreigers wanneer zij merkten dat de verzoekende partijen weg waren uit Orinoco.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door de verzoekende partijen niet *in concreto* worden weerlegd, maakt dat aan de voorgehouden bedreigingen door de moordenaars van E. geen geloof kan worden gehecht.

Waar de verzoekende partijen louter op algemene wijze stellen dat eerste verzoekster zeer gedetailleerde verklaringen aflegde omtrent de bedreigingen die zij ontvingen, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift tevens dat er enkele sporen waren van mogelijke daders, die een link zouden hebben met de colectivos, waarbij zij verwijzen naar algemene informatie in dit verband. De Raad dient echter vast te stellen dat dit betoog van de verzoekende partijen niet relevant is, daar zij niet aannemelijk maken dat zij persoonlijk werden gevisieerd door de moordenaars van E.

Waar de verzoekende partijen nog aanvoeren dat de adjunct-commissaris zijn "*beoordelingsbevoegdheid aangaande hun verklaringen op een al te subjectieve wijze uitgeoefend heeft*" en "*ervoor gekozen (heeft) de elementen waarover onduidelijkheid bleef bestaan eenzijdig een negatieve interpretatie te geven*", beperken zij zich tot loutere beweringen zonder ook maar één van de hoger aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten. Zij tonen niet aan welke verklaringen volgens hen voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van de adjunct-commissaris tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat op de adjunct-commissaris geenszins de verplichting rust om in de motivering van zijn beslissingen alle elementen in het voordeel en in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen. De verzoekende partijen brengen verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de adjunct-commissaris bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoeken om internationale bescherming niet eerlijk zouden zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Gelet op het voorgaande, maken de verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij in het verleden in Venezuela reeds werden vervolgd of reeds rechtstreeks werden bedreigd met vervolging. Aldus is er *in casu* geen duidelijke aanwijzing dat hun beweerde vrees voor vervolging gegrond is, zoals bedoeld in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, en tonen ze de aangevoerde schending van dit artikel niet aan.

Verder motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen terecht als volgt in hoofde van eerste verzoekster:

"Waar u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gevangengenomen te zullen worden gezien jullie het land verlieten en aldus als landsverraders worden beschouwd, merkt het CGVS op dat dit niet voldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (CGVS, p. 13).

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

U en uw nichtjes reisden legaal met jullie eigen paspoort uit Venezuela.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw nichtjes op basis van hun psychologische problemen in se, zijnde medische problemen die buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure vallen, niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Dat de psychologische problemen van uw nichtje E(...) in Venezuela medisch niet correct zouden worden opgevolgd, zoals aangehaald door haar voogd, is slechts een blote bewering (CGVS (...), p. 8). De psychologische attesten, die bevestigen dat uw nichtjes één tot twee keer per maand naar de psycholoog gaan gezien ze lijden aan angst en depressie en gezien ze symptomen vertonen van PTSD, wijzigen hier aldus niets aan.

De overige documenten die u neerlegde wijzigen geen een van de bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten hebben betrekking op jullie Venezolaanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. De overlijdensakte van uw zus heeft enkel en alleen betrekking op haar overlijden, dat evenmin wordt betwist door het CGVS. Het krantenartikel betreffende de moord op uw zus is, zoals supra reeds aangehaald, onleesbaar en kan dan ook niet dienen als bewijs ter ondersteuning van uw verklaringen. De Facebook post, waarin een Facebook gebruiker een bericht plaatst op de pagina van uw zus, heeft betrekking op het overlijden van uw zus dat in se, zoals reeds vermeld, niet in twijfel wordt getrokken. Uw Belgisch werkcontract heeft geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas. De documenten betreffende de medische verzoeken aangaande E(...) vermelden dat zij lijdt aan microcytaire anemie, op basis waarvan zij -gelet op het toepassingsgebied van de asielprocedure- niet in aanmerking komt voor internationale bescherming."

De verzoekende partijen laten deze motieven in hun verzoekschrift geheel ongemoeid. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partijen geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar bij aanvullende nota nog het arbeidscontract van tweede verzoekster wordt bijgebracht met als doel haar integratie in België aan te tonen (aanvullende nota verzoekende partijen neergelegd op 8 augustus 2025, stuk 3), brengen de verzoekende partijen geen elementen aan waaruit enige nood aan internationale bescherming ten aanzien van hun land van herkomst kan blijken.

Wat betreft de verzoekende partijen hun betoog aangaande overheidsbescherming in Venezuela, dient de Raad vast te stellen dat, in het licht van voorgaande vaststellingen, de vraag of de verzoekende partijen al dan niet de bescherming van hun nationale autoriteiten kunnen inroepen niet relevant is.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Venezuela, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze, omwille van vermeende problemen met de moordenaars van E. dan wel omdat zij hun land van herkomst verlieten, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

3.3.4.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde persoonlijke motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat ze daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omwille van hun beweerdde problemen met de mensen die E. vermoord hebben of omwille van hun vertrek uit Venezuela, waardoor zij als landverraders beschouwd zouden worden.

De verzoekende partijen betwisten verder niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat ze evenmin aantoonen dat ze bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij ze niet in staat zouden zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien. De motieven die dienaangaande worden uiteengezet in de bestreden beslissingen vinden steun in de administratieve dossiers en voormelde landeninformatie, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat ze een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat ze specifiek worden geviséerd.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat de verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar ze in gebreke blijven.

3.3.4.3. In zoverre de verzoekende partijen een nood aan internationale bescherming inroepen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, dient te worden gewezen op de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2,

c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan de verzoekende partijen om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partijen slagen er niet in bovenstaande analyse in hun verzoekschrift te weerleggen of te ontkrachten, daar ze louter verwijzen naar informatie die dezelfde is als die waar naar verwezen wordt in de bestreden beslissingen, en brengen zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse in de bestreden beslissingen is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Verder stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua, Guárico, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de adjunct-commissaris vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt. Hoewel er in deze deelstaten sprake is van een gewapend conflict, blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is.

In casu blijkt uit de verzoekende partijen hun verklaringen en de door hen voorgelegde documenten dat zij afkomstig zijn uit de deelstaat Anzoátegui waar zij, met uitzondering van de laatste zes maanden, woonden (AD eerste verzoekster, stuk 5, verklaring DVZ, vraag 10; AD tweede verzoekster, stuk 5, verklaring DVZ, vraag 10; AD derde verzoekster, stuk 5, verklaring DVZ, vraag 10).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de deelstaat Anzoátegui een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen brengen geen informatie bij die tot een andersluidende conclusie kan leiden.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Anzoátegui is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. De verzoekende partijen hun betoog dat er rekening dient gehouden te worden met bepaalde persoonlijke omstandigheden is bij gebrek aan een gewapend conflict niet dienstig.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat ze in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitevinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. In zoverre de verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben ze zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.8. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar de verzoekende partijen wijzen op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties, gaan zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan de verzoekende partijen om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming aan te reiken en de door hen voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat ze – gelet op het voorgaande – hebben nagelaten.

3.3.9. Waar de verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftieng door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT